

A favor de Halloween

Dll, 31/10/2011 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Un dels llocs comuns que escolto aquests dies previs a la Castanyada consisteix en deplorar que -a Catalunya, almenys- s'estengui la celebració de la festa de Halloween, popularitzada els darrers anys gràcies a la indústria cinematogràfica nord-americana. Diuen els seus detractors que cal reivindicar la Castanyada perquè és més nostra, més tradicional. A mi, que la Castanyada em diu ben poc i Halloween encara menys, trobo que els arguments a favor d'una i en contra de l'altra són molt febles.

[Llegeixo](#) que el costum de menjar castanyes i panellets a la vetlla de Tots Sants té un origen incert, i situen al segle XVIII la seva popularització, no tan sols a Catalunya, per cert (que no som, ni érem, una illa). Halloween també té relació amb la festa de Tots Sants, una tradició que [altres](#) troben en orígens pagans, cristianitzada al segle VII, i que fa que el dia 1 els vius visitem els morts i el dia 2 ens visitin ells a nosaltres. Ja vaig dir [un dia](#) que el surrealisme d'aquesta festa el trobo divertit i en franc contrast amb l'absència de relat sobre la mort del món contemporani. Parlant d'això, hi ha noves celebracions curioses, a casa nostra, com aquesta [ruta dels morts](#) mexicana en record als periodistes assassinats, segons [informa](#) Jaume Subirana. Halloween tindria, es veu, origen irlandès, traspasat al conjunt de la cultura anglo-saxona (i mundial) a través de l'emigració als Estats Units.

Des del punt de vista de la seva efectivitat plàstica i celebrativa, sens dubte, Halloween -i la seva versió carnavalesca- guanya a la Castanyada que, d'altra banda, no és pas incompatible. Hi intervé el ritual de la transformació, del diàleg amb els morts, de la presència del 'monstre' que som, de la imbricació comunitària i dels codis compartits (sí, a través del cinema, però compartits). Des del punt de vista de la tradició, caldrà parlar-ne d'aquí a uns anys, a veure si arrela. Però la majoria de les tradicions catalanes són importades o adaptades al llarg dels segles. O hauríem de deixar de fer el pessebre perquè és d'influència italiana? O d'abandonar el pa amb tomàquet perquè aquest fruit de la terra també ens ve d'Amèrica (al segle XVI)? Tota tradició ha de tenir costum, un cert efecte sobre la nostra vida (en aquest cas, el diàleg amb *el que no és viu però sí que és viu*) i un procés de popularització i identificació. Crec que això ja s'hi dona.

El més rellevant, però, no ho reivindica ningú. Parlo del sentit de la festa de Tots Sants, que no són exactament els morts sinó que som els vius. Els morts, si de cas, ens hi fan pensar, ens aporten la mirada diferent, limitada i il·limitada alhora, de la nostra vida. Com [diu](#) avui Javier Velasco, el més important és reivindicat que tots tenim el dret a ser feliços, que tots som dignes de ser benaurats, que la nostra condició contingent no podrà mai arrabassar-nos aquest dret, sinó tot el contrari. I com que els vius ens n'oblidem quasi sempre, un dia han de venir de l'ultratomba a recordar-nos-ho. I a fer fora els mals rotllos i els fantasmes. Feliç dia de Tots Sants!